SLADKÉ NIC

Sladke_nic_cz.indd 1 29.03.16 10:03

Sladke_nic_cz.indd 2 29.03.16 10:03

SLADKÉ NIC

JAMIE McGUIRE
TERESA MUMMERT

Fortuna Libri

Sladke_nic_cz.indd 3 29.03.16 10:03

Original title: Jamie McGuire/Teresa Mummert Sweet Nothing
Copyright © 2015 by Jamie McGuire and Teresa Mummert
Cover design © Teresa Mummert

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2016
Translation © Jana Pacnerová, 2016

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Jaroslava Bednářová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-041-7

Jodii Hinnenové a Erin Dennisové. Jste hodné.

A Misty Hornové. Jsi impozantní.

– Jamie

Joshuovi, mému talismanu pro štěstí. Spojenými silami vyděláváme penízky. ;)

– Teresa

Sladke_nic_cz.indd 5 29.03.16 10:03

Sladke_nic_cz.indd 6 29.03.16 10:03

PROLOG

Josh

Zastavil jsem na světlech na křižovatce Holly Road a Jackson Avenue a nedokázal jsem myslet na nic jiného než na horkou sprchu a na to, jak potom zajdu na pivo se svým parťákem Quinnem. Zasloužili jsme si to po tom dni, co jsme měli za sebou, když jsme pomáhali zachraňovat třináct pasažérů z převráceného autobusu.

Telefon se mi rozsvítil v ruce a já zalistoval v kontaktech, abych našel nějakou ženskou, co by třeba chtěla jít s námi. Hodila by se mi menší společnost, abych zapomněl na všechno ostatní. Zarazil jsem se s prstem nad kontaktem na Caru, odbarvenou blondýnu se šikovnou pusou, která byla čirou náhodou velice flexibilní. V minulosti jsem s ní párkrát byl a věděl jsem, že ji budu muset brzy vymazat, než si začne myslet, že naše schůzky jsou snad něco vážnějšího.

Na přístrojové desce mi ještě pořád leželo přání k narozeninám od Quinna, které jsem tam pohodil před týdnem. Šestadvacet let představovalo spoustu času na to, aby člověk na-

Sladke_nic_cz.indd 7 29.03.16 10:03

šel lásku, usadil se a dospěl. Já trávil většinu času v sanitce, kde jsem nebyl jen svědkem mnoha nejhroznějších a nejtragičtějších událostí na území Filadelfie – většinu nocí jsem se v nich brodil po pás. Zasloužil jsem si právo vypustit páru, i když to znamenalo využít někoho jiného, aby mi pomohl zapomenout. Od chvíle, co jsem se přestěhoval do Fily, jsem ignoroval pocit viny, který doprovázel vzpomínku na jeden bezvýznamný úlet.

Mrknul jsem nalevo, usmál jsem se a zadíval jsem se do očí upjaté sestry, která mi ještě před pár hodinami dávala pekelně zabrat.

„To si ze mě kurva děláš srandu." Ušklíbl jsem se na ni, i když mé tělo mělo co dělat, aby po dlouhé směně v sanitce vykonávalo i ty nejjednodušší pohyby. „Jacobsová, že jo?"

Znechuceně se zašklebila. „Nedělej, žes to nevěděl."

Přehmátl jsem na ošoupaném volantu mé bílé Barracudy Fastback z devětašedesátého roku a šlápl jsem na plyn, až zavrčela.

Jacobsové se zvlnily rty úsměvem, pak přimhouřila oči. Bylo poznat, že den se pro ni na pohotovosti vlekl úplně stejně. Z puntičkářsky utaženého drdolu, ve kterém jsem ji celé hodiny vídal, jí teď visely sluncem vybledlé pramínky, rámující unavený obličej. Na růžovém chirurgickém úboru ještě měla hnědou skvrnu u výstřihu, jak do mě vrazila, až jí z plných rtů vyletěl pudink spolu s řadou sprostých nadávek. Seřvala mě, že nekoukám pod nohy, a nebylo v tom ani za mák flirtu. Neměla mě ráda… a já ji rád měl. Hodně.

Užuž jsem chtěl zase promluvit, ale ona se ze všech sil snažila vytúrovat svůj prius v zelenavé barvě kojeneckého trusu,

Sladke_nic_cz.indd 8 29.03.16 10:03

přičemž jeho žalostná náhražka motoru nevydala skoro ani hlásku.

Okno si vrzavě stěžovalo, jak jsem je stahoval ještě víc dolů a přitom jsem na ni gestikuloval, aby udělala totéž. Její okno hladce sklouzlo do rámu dveří, natáhla hlavu do strany a poslouchala.

Upoutal jsem ji. Až mě překvapilo, jak jsem znervózněl. Jacobsová mě úmyslně ignorovala od chvíle, kdy jsem jí poprvé přivezl na pohotovost pacienta. Když jsme teď byli sami a ona se mnou dokonce i mluvila, nemyslel jsem na ty obvyklé prasečinky, kterých jsem míval plnou hlavu. Místo toho jsem se ocitl v rozpacích, že nejspíš ví aspoň o polovině mých schůzek.

„Chceš mi něco říct?" zeptala se Jacobsová.

„Nevím, co to bylo za zvuk, ale myslím, že se ti právě pokakalo auto," zavtipkoval jsem.

Předstírala, že se zlobí. „Abys věděl, moje auto má úžasně malou spotřebu a zanechává po sobě minimální uhlíkovou stopu."

„Vážně? Líp mě sprdnout neumíš? Jsem zklamán, sestro Uštěpačná."

Jacobsová mi ukázala prostředníček, ale nedokázala potlačit smích. Byla zábava sledovat, jak vylézá ze své upjaté ulity.

„Ale no tak jdi. Aspoň se nech ode mě pozvat na večeři, než mě požádáš o ruku." Podíval jsem se na červeně svítící semafor před námi a pak zase zpátky na ni.

Spadla jí brada, nebyla schopná zformulovat vtipnou odpověď.

„Jdeme s pár kámošema k O'Malleymu. Co kdyby ses přidala?"

Sladke_nic_cz.indd 9 29.03.16 10:03

„Zveš mě na rande?“

Hlavou mi bleskla vzpomínka, jak jsem Jacobsovou poprvé uviděl na pohotovosti hledět upřeně do očí doktoru Rosenbergovi. Všichni ostatní jako by si jejich němého dialogu nevšímali, ale já nemohl nepostřehnout tenký stříbrný kroužek na jeho levém prsteníčku. Jacobsová však žádné šperky nenosila. Až do té chvíle jsem ji měl za lesbičku. To byl jediný důvod, který mě napadal, proč na mě tak dlouho ohrnovala nos.

Chlápkovi jako doktor Růža jsem nemohl konkurovat, i když byl pro ni nedosažitelný. Jacobsová nebyla žádná nóbl dáma, ale laťku měla nastavenou vysoko. Přitahovaly ji bílý plášť a kravata, stabilní, sofistikované typy. Já byl kluk, co vždycky dělal jen to, co bylo nutné, abych se uživil, nic víc a nic míň. Abych řekl pravdu, otec musel hodně tahat za provázky, abych měl vůbec nějakou profesi. Měl jsem plné ruce práce s mejdany a utrácením nevelkých úspor, které mi odkázal po své smrti dědeček.

Byl jsem klišé, a navíc ubohé klišé. Jen zřídkakdy nastal večer, kdy jsem si nepřivedl domů nějakou studentku z prváku, jen abych ji za pár hodin vyhodil pod chabou záminkou, že mám ráno práci. Nenavazoval jsem vztahy ani jsem se nesvěřoval se svými pocity a neměl jsem k tomu ani důvod, ale promocí se všechno změnilo. Byl jsem uvržen do reálného světa, a navíc úplně sám. Napůl se mi to tak líbilo. Pokud nemáte nikoho blízkého, nemůžete pak trpět, když vás opustí.

„Není to rande,“ promnul jsem si dlaní rozbolavělý zátylek.

Pracně jsem se snažil nevypadat jako zoufalý debil. Nerandil jsem a ona byla úplně jiná liga, ale na té holce bylo cosi, co

Sladke_nic_cz.indd 10 29.03.16 10:03

se mi chtělo prozkoumat – a nebyl to jen obsah kalhotek. „Jen mě napadlo… třeba by sis dala skleničku."

„Vlastně bych si ji dala."

Sklouzl jsem pohledem k jejím ústům a přitom jsem omylem znovu sešlápl pedál plynu. Její smích proťal hlasité zaburácení motoru.

„Jo?" zeptal jsem se.

Kývla a pak si zastrčila medově zbarvené pramínky vlasů za ucho. „Zaplaťpámbu, že na mě doma čeká láhev vína."

„To je pozvání?" zeptal jsem se.

„Kdepak."

„Aspoň mi dej telefon," žadonil jsem a auto za mnou začalo troubit. Počkalo pár vteřin a pak mě smykem objelo zprava po krajnici.

Vzhlédl jsem k zelené na semaforu a polohlasem zaklel s nadějí, že můj čas ještě nevypršel. Jako by mé modlitby byly vyslyšeny, naskočila oranžová a já se znovu zaměřil na ni, ale okamžitě jsem splaskl. Menší dojem už jsem na ni udělat nemohl. Musel jsem se víc snažit.

„Dát ti telefonní číslo?" zeptala se pobaveně. „Aby sis mě mohl přidat do černé knížečky hanby?" Zaryla zuby do plného dolního rtu. „Vážně si myslíš, že sestry neumějí mluvit?"

Nervózně jsem se zasmál a sledoval, jak se její úsměv mění v zamračený výraz. Šel jsem jí každou vteřinou víc na nervy, ale nemohl jsem si pomoct. Dokud se mnou mluvila, byl jsem pořád ve hře.

„Ty se mi *směješ*?"

„Ne, ne, Jacobsová. Směju se sobě. Mělo mě to napadnout." Sklonil jsem se, zvedl minci z podlahy a hodil ji do popelníku. Přejel jsem si dlaní krátké tmavé vlasy a zaznamenal

Sladke_nic_cz.indd 11 29.03.16 10:03

jsem, že napětí v jejím výrazu nepolevilo. „Jsi prostě moc našponovaná. Proč?“

„To se nejspíš nikdy nedozvíš,“ řekla a její ševelivé auto vyrazilo přes křižovatku.

Natáhl jsem ruku, už jsem viděl to, co ona uviděla o pouhou půlvteřinu později, ale to už bylo pozdě. Červená naskočila a ona ztuhla s rukama na volantu, přičemž bezmocně sledovala, jak se k ní zprava blíží šedesátkou kamión. Ve tváři se jí objevil výraz hrůzy, když se vzduchem rozlehl zvuk plechu, prohýbaného a praskajícího nárazem.

Prsty se mi sevřely na volantu tak pevně, až to vypadalo, že mi tím tlakem popraskají kosti. Díval jsem se, jak exploduje sklo a zmačkané pozůstatky jejího priusu letí směrem ke mně. Brzdy zakvílely na znamení protestu a mně se vydralo z hrudi jméno Jacobsové, varování, na které už bylo pozdě. Na všechno bylo pozdě.

Byl jsem zvyklý zachraňovat lidi po tragédii, která už nastala, ale odstup od jejich bolesti byl snadný, když jste nemuseli být svědkem šoku a hrůzy z dané události.

Poslední slova, která ke mně Jacobsová pronesla, se mi převalovala v podvědomí, když jsem překotně couval s autem od vraku, který se na mě valil.

Se zavřenýma očima jsem se smířil s osudem a přitom jsem cítil, jak se mé auto sune dozadu a šíje naráží o opěrku. Když vůz konečně zastavil, celý svět znehybněl. Ticho ohlušovalo víc než ta děsivá nehoda. Teprve na několikátý pokus jsem otevřel dveře. Ramenem jsem se prodral ven a vyřítil jsem se k znetvořenému priusu. Zvuk kamenů pod mými botami se proměnil v křupání rozbitého skla. Chtěl jsem ji zachránit. Chtěl jsem zachránit nás oba.

Sladke_nic_cz.indd 12 29.03.16 10:03

* * *

Seděl jsem v čekárně přes chodbu od jejího pokoje, okusoval jsem si nehet na palci a koleno mi poskakovalo nahoru dolů. Sestry, doktoři a rodinní příslušníci procházeli kolem a nebrali mě na vědomí, netušili, že se celý můj svět vychýlil ze své osy. Všechno se změnilo.

„Joshi," objevil se nade mnou Quinn. Sedl si do křesla vedle mě a poplácal mě po rameni. „Dobrý?"

Neodpověděl jsem, civěl jsem do země.

„Bude to dobrý. Jenom vydrž, kámo."

Každý zažívá zklamání a ztráty. Patří to k životu a brzy se naučíme vážit si těch několika málo vzácných okamžiků, co jsme prožili předtím, než jsme o všechno přišli. Možnost, že něco ztratím ještě předtím, než mi to patřilo, jsem si nikdy neuměl ani představit. Pohled na to, jak vám něco uniká dřív, než jste to drželi v ruce, stačí člověka zlomit. Ale taky mi to poskytlo příležitost vykoupit se, získat v jejích očích cenu pro případ, že by naše chvíle nakonec přece jen přišla.

Sladke_nic_cz.indd 13 29.03.16 10:03

KAPITOLA 1

Avery

Svaly mě bolely ještě předtím, než jsem otevřela oči. Nic se mi nezdálo ani jsem si nedokázala vybavit okamžik nárazu. Pamatovala jsem si jen bolest. Ale když se místnost kolem mě zaostřila, všechno to skoro vymizelo.

Příšerné hnědo-fialové tapety se v rozích odlupovaly. Umělé rostliny a zarámované reprodukce akvarelů měly připomínat obývací pokoj z osmdesátých let dvacátého století, i když by každý už jen podle pachu poznal, kde se nalézá.

Vstoupila sestra Michaelsová se stetoskopem, visícím z kapsy modře květovaného laboratorního pláště. Měla pod očima stejně tmavé kruhy jako já, když jsem se uprostřed směny podívala do zrcadla. Michaelsová obvykle pracovala na JIPce, ale někdy strašila se mnou na pohotovosti, i když tam nebyla vůbec nic platná. Ocitnout se v její péči působilo znepokojivě.

Maličký katetr se mi pod tenkou kůží na ruce trochu zavrtěl, když se zabývala náplastí, zakrývající místo zavedení

Sladke_nic_cz.indd 14 29.03.16 10:03

kapačky. Zamračila jsem se, vzhlédla a uviděla jsem pekelně krepaté oranžové vlasy Michaelsové a pak své okolí. *Jo. Jednoznačně jsem na Sestupu.*

Naneštěstí se zdálo, že Sestup, nemocniční křídlo pro stabilizované pacienty v sousedství JIPky, trpí nedostatkem personálu a Michaelsová očividně měla co nadělávat – jako obvykle.

„Vypadá to dobře, Jacobsová. Držíš se. Všichni o tebe máme starost," řekla.

Michaelsová znovu zatahala za náplast.

„Ježíšmarjá, Michaelsová. Klídek," řekla jsem. Znělo to, jako když se o sebe třou dva kusy brusného papíru, a v hrdle mě pálilo.

Trhla sebou. „Jé." Prstem si postrčila brýle v černých obroučkách ke kořeni nosu a její hlas zněl spíš překvapeně než nadšeně.

„Jestli jsi tady, kdo má službu za mě?" zeptala jsem se.

„Jen jsem chtěla…" Znovu sáhla po náplasti.

Odtáhla jsem se od ní. „Mohla bys toho do prdele laskavě nechat?" vyštěkla jsem a hned jsem si připadala provinile. Je to pravda: sestry jsou nejhorší pacienti.

Na dlaždicích zaklapaly italské kožené polobotky doktora Rosenberga. Ustaraně zabroukal a mně se zatetelilo srdce v hrudi. V uhrančivě modrých očích mu jiskřilo, i když mě viděl v pytlovité nemocniční košili. Obličej jsem nejspíš měla jako rozšlápnuté rajče, ale stejně jsem zvedla ruku, abych si uhladila zacuchané vlasy v naději, že slušný účes odpoutá jeho pozornost od všeho ostatního.

Nehodlala jsem vzdychat nebo moc dlouho civět na jeho dokonale husté obočí či linii hranaté brady, ba ani vrčet na Mi-

Sladke_nic_cz.indd 15 29.03.16 10:03

chaelsovou, která tohle všechno právě dělala. Koneckonců, doktor Rosenberg mi nepatřil. Patřil paní Rosenbergové a jejich pubertální dceři. Jenže já na rozdíl od Michaelsové nemusela fantazírovat o tom, že na mně doktoru Rosenbergovi záleží. Záleželo. Stál hned vedle mého lůžka, přejížděl pohledem mou trapně tenkou nemocniční košili a vypadal dost rozrušeně, i když pracoval o tři patra níž na pohotovosti.

Doktor Rosenberg se dotkl mé ruky a já se snažila nevykviknout. Jeho teplé prsty mi putovaly po dlani k zápěstí a pak tiše čekal a kontroloval mi pulz. „Silný, za daných okolností. Patrně můžeme…"

Zapípal mu pager. Kývl na Michaelsovou. „Starejte se o ni."

„Samozřejmě," zatrylkovala Michaelsová.

Krev se ve mně vařila nad jejím koketním tónem. Byl nádherný a chytrý a okouzlující a ani vědomí, že je ženatý, mě nijak nezbavovalo okamžité a iracionální žárlivosti, i když bylo veřejně známo, že Michaelsová flirtuje se vším, co má varlata a vysokoškolský titul.

Když doktor zmizel v chodbě, posunula jsem se, abych seděla na posteli výš. „Co je dneska za den?"

„Zaplaťpámbu pátek," vzdychla Michaelsová a kontrolovala mi přitom monitor.

„Zjisti, jestli bys mi nemohla urychlit propuštění, ano? Dneska už službu nestihnu, ale zítra vynechat nemůžu. Mám zaskočit za Deb."

Deb Hamatová a já jsme spolu studovaly ošetřovatelství a nastoupily jsme do Nemocnice sv. Anny ve stejný den. Často jsme spolu sloužily na pohotovosti. Byla to jediná kolegyně, kterou jsem oslovovala křestním jménem, a jediná sestra, kterou bych nezabila, kdyby mi řekla Avery.

Sladke_nic_cz.indd 16 29.03.16 10:03

Michaelsová se naklonila, aby mi jemně shrnula pramínek vlasů z obličeje. Ucukla jsem. „Vůbec si nedělej starosti. Máme za vás zástup, sestro."

Založila jsem si paže na hrudi a zafuněla. Odešla. Michaelsová byla odjakživa líný, neprofesionální spratek. Byla jen o pár let mladší než já, ale pořád ji živili rodiče, takže neměla motivaci k solidní pracovní morálce. Jestliže se v přijatelné vzdálenosti konal koncert Bruno Marse, hodila se marod. Nedělala jsem si o ní iluze. Ani o nikom jiném. Spálila jsem se tolikrát, že mi bylo jasné, že nemám mít nikoho ráda. Momentálně však projevovala Michaelsová tolik soucitu a trpělivosti s mou mizernou náladou, že bylo velmi těžké, i když ne úplně nemožné, abych neměla ráda i ji.

Přejela jsem si prstem zuby. Díky Bohu. Jsou tam všechny. Dotkla jsem se obličeje. *Jejda. Lepší, než jsem si představovala.* Zahýbala jsem prsty u nohou. *Ano, odejdu odtud po svých.*

Nedlouho poté, co jsem provedla inventuru svých zranění, mi Michaelsová dala zelenou k odchodu spolu s několika kousky osobního majetku, které posbírali z vraku auta. Vybelhala jsem se ze sterilního pachu nemocniční dezinfekce do upoceně plesnivého odéru taxíku.

Řidič se zatvářil nejistě, když jsem si uvazovala v pase druhou nemocniční košili, kterou jsem použila místo županu. „Víte jistě, že vás už pustili domů?" zeptal se.

„Je to tak zlý, co?"

Snažila jsem se ignorovat jeho zvědavý pohled ve zpětném zrcátku a zápasila jsem přitom se zapínáním bezpečnostního pásu.

„Dobrý?" zeptal se.

„Fajn."

Sladke_nic_cz.indd 17 29.03.16 10:03

„Není vám špatně? Nebudete mi blinkat v taxíku, že ne?“

„Autonehoda. Je mi dobře, děkuju.“

„Rodina vás nemohla vyzvednout?“

„Nemám rodinu,“ řekla jsem. Až do té chvíle mi nenapadlo nikoho zavolat. Byla jsem sama tak dlouho, že pro mě rodina byla neznámý pojem. Na Floridě žila teta s bratrancem a sestřenicí, ale skoro jsme se nestýkali. Rozhodně ne natolik, abych jim honem honem sdělovala, že jsem měla menší dopravní nehodu.

Zaměstnávala jsem se prací natolik, až jsem skoro nevnímala, jak jsem sama, ale pro takovéhle situace byla rodina dobrá. Rodina člověka zachraňovala, aby nemusel jezdit taxíkem domů ve dvou nemocničních košilích a v protiskluzových ponožkách barvy ovesných vloček.

„Kde máte šaty, holka?“ zeptal se.

„Ve skříni.“

„Nemáte někoho, kdo by vám je přivez? Vůbec nikoho?“

Zavrtěla jsem hlavou a sdělila mu svou adresu. Řidič konečně vyrazil a vyslechl odpověď na očekávanou otázku, *co* děláte za práci. Poté se přes jazz z rádia rozpovídal o svých kuřích okách, celoživotní averzi k syrové zelenině a zlozvyku kouřit dvě krabičky cigaret Pall Mall denně. Kdovíproč pociťovali lidé nutkání přiznávat se ke svým zdravotním prohřeškům, jakmile se dozvěděli, že jsem sestra. Podle mého odhadu to dělali, aby ode mě uslyšeli buď rozhřešení, nebo diagnózu, ale zatím jsem se neuchýlila ani k jednomu z toho.

„Tady je to, broučku?“ zeptal se řidič a ukazoval přitom tlustým prstem, potřísněným dehtem z cigaret. „Myslím, že tady kdysi bydlela jedna moje bejvalá holka.“

Sladke_nic_cz.indd 18 29.03.16 10:03

„Já myslela, že každý mužský z vaší generace si vzal první holku, se kterou chodil?“

Zašklebil se. „Kdepak. Byl bych si ji vzal, ale nechtěla na mě čekat.“ Ukázal si na čepici s vyšitým nápisem VETERÁN. „Námořnictvo.“

„Děkuju za vaše služby.“

Kývl, že to bere na vědomí. Zažloutlé nehty měl lemované špínou a na ošlehaném obličeji se mu ježilo nejméně den staré stříbřité strniště. Sloužil naší zemi a podle toho, jak vypadaly jeho ruce, konal i těžší práce než řízení taxíku, což mě uvádělo v pokušení dát mu pěkné dýško navrch. Neměla jsem peněženku ani kapsy, a rozhodně žádné peníze. Rozevřela jsem dlaň a ukázala několik sežmolených dolarových bankovek a klíče.

„Dovolte, jen si vyběhnu nahoru ještě pro nějaké prachy,“ řekla jsem a moje rozbolavělé svaly si stěžovaly, když jsem otevírala dveře.

Zafuněl. „Ti, co jedou ze špitálu, nikdy neplatí.“

„Ne, já vám zaplatím. Prosím, počkejte tady. Hned jsem zpátky. Nechte běžet taxametr. Zaplatím vám i čekání.“

Oči mu zněžněly a usmál se. „Zaplatíte mi příště, děvče. Většina lidí to ani nenabídne.“

Na půl vteřiny jsem zapomněla, že bude nějaké příště. Těžko říct, na jaké vrakoviště odvezli mou chudinku malou, mořsky zeleného priuse. Zmuchlal se kolem mě, když jsme se spolu řítili napříč křižovatkou do travnatého ostrůvku na druhé straně. Nějak jsem se z něj dostala celá, ale v budoucnu mě čeká ještě spousta jízd taxíkem. Při té představě mě zabolelo u srdce. Prius mě ochránil a teď jsou z něj náhradní díly.

Sladke_nic_cz.indd 19 29.03.16 10:03

„Díky," podívala jsem se na licenci na přístrojové desce, „Melvine."

„Stačí Mel." Podal mi zohýbanou, ušmouranou vizitku. „Zavolejte, kdybyste zase potřebovala svézt, ale už to nebude zadáčo."

„Samozřejmě. Zavolám. Děkuju."

Nechal mě stát na chodníku před venkovními schody mého domu. Zamávala jsem a pak jsem ťapkala po schodech nahoru a otevřela dveře; byla jsem ráda, že bydlím v prvním patře. Už v půli cesty mi tělo přepnulo na neutrál, sotva jsem dokázala zvedat nohy. Vsunula jsem klíč do zámku, otočila jím, otevřela dveře a pak jsem se o ně opřela zády, až se zavřely.

„Zaplaťpámbu pátek," vzdychla jsem a sklouzla na podlahu.

Dva roky ve stejném bytě, a pořád to tu vypadalo, jako by ho nějaký realitní agent využíval k lákání potenciálního zákazníka. Zatloukat hřebíky do stěn, které mi nepatřily, mi prostě nepřipadalo správné, ale tím se nevysvětlovalo, proč jsem si pořád ještě nekoupila ani opravdové talíře.

Zadívala jsem se na kuchyňské skříňky bez dveří, vystavující na odiv mou sbírku papírových talířů a plastových kelímků, ladících s plastovými příbory dole v zásuvkách. Jen jedna skleněná zapékací mísa, pánev a jeden hrnec trůnily v prostoru pod pracovní deskou a hromadil se na nich prach. Jíst mimo domov byla až do téhle chvíle spíš kratochvíle než nezbytnost.

Zvedla jsem se a přinutila jsem se přejít místnost, abych vyhrabala z lékárničky starou lahvičku lortabu. Vysypala jsem si do dlaně tři mrňavé pilulky v barvě drozdích vajíček, hodila

Sladke_nic_cz.indd 20 29.03.16 10:03

jsem je do sebe a zapila douškem zvětralé limonády Mountain Dew.

Umakart mě studil na zadku, zatímco jsem čekala, až mi žíly roznesou do těla hydrokodon a cukr.

Jakmile jsem si začala zase připadat trochu jako člověk, osprchovala jsem se, navlékla jsem si přes hlavu mikinu a vlezla do svých oblíbených jasně modrých tepláků s manžetou. Sepnula jsem si dosud vlhké vlasy na temeni a hlavou mi blesklo, že jednou patrně potkám někoho, kdo by se mohl stát mou životní láskou, oblečená jako barvoslepá stařena. Jenže jsem musela něco jíst a bylo mi milejší přejít přes ulici bez podprsenky než pokoušet se něco ukuchtit – ne že bych měla nějaké zásoby potravin.

Podívala jsem se do zrcadla a zarazila jsem se. Obličej jsem neměla tak děsivě potlučený, jak jsem si představovala. Místo toho jsem vypadala… normálně. Sice unaveně, ale jinak svěže a vůbec jsem se nepodobala rozšlápnutému rajčeti.

S klíči v ruce jsem se vydala po schodech zpátky dolů a přitom jsem se celou dobu držela zábradlí. Zastavila jsem se jen, než přejela auta, a pak jsem přešla na červenou k Jay Woku, mé nejmilejší filadelfské čínské jídelně. Do nosu mi vstoupila vůně sójové omáčky a mastnoty, ještě než jsem otevřela dveře. Usmála jsem se. Fronta u pultu byla dlouhá, takže jsem si sedla k obvyklému stolu a čekala, až si Coco přijde pro objednávku.

Za pár vteřin už stála vedle mě v karmínové zástěře přes těsně přiléhavé džíny a se jmenovkou, na níž stálo *Cocolina*, přišpendlenou k příliš těsné bílé polokošili. Třímala jídelníček, který jsem nepotřebovala, a nalévala mi do sklenice vodu, kterou nevypiju. „Jako vždycky?“ zeptala se.

Sladke_nic_cz.indd 21 29.03.16 10:03

„Nejspíš," odpověděla jsem.

Zamračila se. „Dalas v nemocnici výpověď? Myslím, že jsem tě nikdy neviděla jinak než v chirurgickém."

„Mám volný den."

„Marodíš?"

„Ani ne," řekla jsem.

Otočila se na patě, protože věděla, že svou odpověď už dál nerozvedu.

Podepřela jsem si bradu dlaní. Za velkým oknem vedle boxu, který jsem si přisvojila od chvíle, kdy jsem před třiadvaceti měsíci poprvé prošla dveřmi tohohle podniku, proudily desítky lidí všech tvarů a velikostí. Letní prázdniny byly v plném proudu a teď, po západu slunce, se rodinky turistů shlukovaly na chodnících a způsobovaly, že mi v hrudi začala pulzovat stará bolest. Byla jsem dospělá, ale stejně mi chyběl pocit otcovy velké dlaně, svírající mou ruku. Záviděla jsem holčičkám, které chodily kolem se širokými úsměvy a netrpělivě ukazujícími prstíky, přičemž je taťkové buď táhli, nebo postrkovali. Už jsem věděla, že to nikdy nepřejde. Vždycky se mi bude stýskat po rodičích a budu truchlit po každé minutě, kterou se mnou nemohli prožít.

Bílý pytlík zašustil, když přede mnou spočinul, opatřený vpředu jednoduchým logem Jay Woku: třešňově červený medailon s tlustými zrcadlově souměrnými čárami a mezerami. Vždycky jsem se v duchu ptala, co to minibludiště znamená, ale rozptýlily mě klouby prstů třímajících zahnutý okraj sáčku.

„Jíš sama?" zeptal se muž.

Měl sexy ruce. *Ano, sexy.* Silné, velké tak akorát a svalnaté. *Ano, svalnaté.* Když je ženská sama tak dlouho jako já, začne si všímat určitých věcí, jako třeba rukou, které mohou jiným

Sladke_nic_cz.indd 22 29.03.16 10:03

uniknout. Maličkých černých chloupků na prstech, čerstvě ostříhaných nehtů a jizvy na pravém ukazováčku. Nejdůležitější bylo to, co mu na ruce chybělo: snubní prsten. Jediná horší věc než snubní prsten je obávaný neopálený proužek na prsteníčku muže, který by rád zahnul. Neměl ani ten, takže jsem se usmála.

Vzhlédla jsem a uviděla známé šedé oči muže, který věděl, že jsem rozhodně nezadaná. „Prosím?“

„Jíš sama?“ zopakoval a tentokrát pečlivě artikuloval.

„Ano,“ odpověděla jsem, trochu v rozpacích z jeho hodnocení. „Já vím. Je to dost ubohé.“

„Já nevím,“ sedl si na židli proti mně. „Podle mě je to docela romantické.“

Přimhouřila jsem oči. *Romantické?* To se tomu nesnesitelnému záchranáři, co flirtoval se všemi sestrami u nás na pohotovosti, zrovna nepodobalo.

Pustil sáček a zvedl ruce. „Rád vidím, že jsi v pořádku. Kdybys vyjela o pár vteřin dřív, bylo by to o moc horší.“

„Mám to všechno dost v mlze.“

Zamračil se, pohroužený v myšlenkách. „Já ne.“

„No, nech si to pro sebe, pokud ti to nevadí. Já to radši nechci vědět.“

„Rádo se stalo.“

„Co?“

„Že jsem tě vyhrabal z té pomačkané piksly a zavolal devět set jedenáct.“

Zamžikala jsem. „Aha. Totiž… děkuju ti. Neuvědomovala jsem si to.“

Mávl rukou. „To zdaleka nebyl můj nejhrdinštější čin. Mám i mnohem lepší historky.“

Sladke_nic_cz.indd 23 29.03.16 10:03

Zvedla jsem jedno obočí. „Ráda bych si je někdy poslechla. Jen abych věděla, co můžu čekat."

V odpočívárně kolovaly řeči, že ten nový záchranář se do Filadelfie přistěhoval nedávno. Nevěděla jsem, před čím utíká, ale bylo zřejmé, za čím se žene: za ženskými. Za vysokými, hubenými, malými, vnadnými a všemi mezi tím. Hrozně rád dobýval a až do té chvíle by se mi ani nesnilo, že bych se s ním někdy bavila. Protože jsem ale věděla, co udělal – i kdyby to pro něj bylo úplně normální –, připadaly mi jeho oči trochu něžnější a úsměv o trochu příjemnější. Bylo snazší v něm vidět ne predátora, ale potenciál pro něco víc než rychlovku na jednu noc.

Zasmál se. „Vím, co si myslíš. Nesledoval jsem tě sem nebo tak něco. Za hodinu mi začíná služba a šel jsem si pro něco k jídlu na cestu."

S hydrokodonem v těle bylo těžší zpracovat všechno, co říkal, a nemálo mě dopalovalo, že nezareagoval na mou balicí větu.

Po krátké pauze jsem konečně našla vhodnou odpověď. „Nemyslím, žes mě šmíroval. Neumím si představit, že bys tomu věnoval tolik času."

„To není pravda."

„Máš rozsah pozornosti jako batole."

Zazubil se, v očích mu zasvitlo. „Jak se jmenuješ?"

„Víš, jak se jmenuju."

„Ne příjmením, Jacobsová. Křestním."

Zaváhala jsem. V práci jsme se oslovovali příjmením v rámci zachování profesionálních vztahů. Někdy s tímhle klukem budu muset pracovat. I když nehoda určité věci změnila, bylo mi zatěžko uvěřit, že bych zrovna jemu mohla svěřit své křestní jméno.

Sladke_nic_cz.indd 24 29.03.16 10:03

Možná to bylo tím, že jsem si pamatovala, jak osamělá jsem nejednou během toho dne byla, anebo jsem možná neměla vůbec žádný důvod, ale rozhodla jsem se to tomu záchranáři, co měl sexy ruce bez prstýnku, prostě povědět. „Avery."

Vrhnul na mě pochybovačný pohled. „Avery."

Kývla jsem a nebyla jsem si jistá, jestli jsem v oparu navozeném lortabem náhodou nezkomolila vlastní jméno.

„Avery?" opakoval nevěřícně.

„Ano, proč? Vadí to?"

Ukázal si na hruď. „Josh Avery."

„Jé!" pochopila jsem konečně. „Možná jsme příbuzní." Byla jsem na sebe hrdá, že jsem se ve svém současném stavu zmohla na humor.

Jeden koutek úst se mu zvedl a v levé tváři se prohloubil dolíček. „To doufám ne." Myšlenky měl určitě všelijaké, jen ne nevinné, když upíral oči do mých.

Natáhl se přes stůl a podával mi ruku. Sotva jsem se jí dotkla prsty, ale on je ještě chviličku podržel v dlani, i když jsem se odtahovala.

Ještě než jsem ho znala jménem, věděla jsem, že Josh je nový parťák Quinna Ciprianiho, okouzlující záchranář, co skočí do každé postele, a zjevil se odněkud z modrého nebe, aby svedl na pohotovosti každou sestru mladší pětatřiceti let. I s tímhle vědomím mi nezbývalo než být polichocená. Byl to neuvěřitelně hezký mužský a nestoudně se mnou flirtoval, i když jsem věděla, že vypadám příšerně. Snažila jsem se zachovat kamenný výraz. Bylo by příliš trapné přiznat Deb, že jsem se hihňala jako jedna z desítky novopečených sester, při jejichž balení jsme ho pozorovaly.

Sladke_nic_cz.indd 25 29.03.16 10:03

„Ať nepřijdeš pozdě, Joshi."

„Máš dneska noční? Možná na tebe někde narazím."

Zavrtěla jsem hlavou. „Dneska ne, ale naše cesty se určitě zase zkříží."

Pytlík mu zašustil v ruce, jak ho sebral ze stolu. Vstal a usmál se. „Cesty? Uvažoval jsem spíš o večeři a kině. Možná bez toho kina. V kině se nedá mluvit."

„To mi vadí."

„Mně taky," řekl. „Vsadím se, že nám vadí spousta stejných věcí."

„To zní dobře."

„Viď?" Znovu předvedl dolíček a pak prošel kolem mě. Zvonek na dveřích zacinkal a on pokračoval v cestě přes přechod a zahnul za roh. I když jsem tiskla čelo ke sklu, ztratil se mi z dohledu.

„Smažené kuře s rýží a nízkosodíkovou sójovkou," postavila přede mě Coco bílý sáček s červeným kruhem.

Zarolovala jsem vršek sáčku a přitiskla ho k sobě. Nedokázala jsem se přestat usmívat.

„Nejspíš ten tvůj špatný den není zase tak špatný?" zacvrlikala Coco.

Kousla jsem se do rtu dopálená tím, jakou radost mi těch posledních pět minut právě udělalo.

„Josh Avery. Od toho bych si klidně nechala změřit teplotu, jestli mi rozumíš," poznamenala Coco. „Bydlí tři bloky odtud. Překvapuje mě, že jste se tu ještě nesrazili."

„Jak víš, kde bydlí?" zeptala jsem se, pořád zahleděná z okna. Její dvojsmyslnou poznámku jsem ignorovala. Nemohla jsem jí to mít za zlé. Viděla jsem nespočet žen, které se v jeho přítomnosti změnily v hromádku tvárné hlíny.

Sladke_nic_cz.indd 26 29.03.16 10:03

„Máme roznáškovou službu, Avery. Pamatuješ?“ Vzdychla. „Je roztomilý. S těmi tmavými vlasy a světlýma očima mi připomíná prince z Malé mořské víly. Ale udělanějšího, víš. Jéé, kdyby sis ho vzala, byla bys Avery Averyová.“ Zachichotala se a zatahala se za prstýnek drobně zkadeřených vlasů. Vymrštil se zpátky na místo a já konečně vydechla.

„Vzala,“ zamumlala jsem. „To je ale absurdní.“ Stála jsem a tiskla si pytlík k břichu. Po tváři se mi šířil široký úsměv a navzdory bolestem a ztuhlostem z toho, jak jsem lítala v priusu jako mince ve vakuu, mi ten pocit vydržel po celý zbytek dne.

Sladke_nic_cz.indd 27 29.03.16 10:03

KAPITOLA 2

Josh

Svíral jsem papírový sáček v pěsti, a jak jsem klusal přes ulici, voda z kaluží se mi rozstřikovala pod špičkami tenisek. Neměl jsem moc času do začátku služby, ale v noci jsem vůbec nespal a umíral jsem touhou na pár minut zavřít oči.

Prázdnou rukou jsem si podvědomě třel žaludek, ve kterém to kručelo na protest proti vynechané snídani. Rozhodl jsem se radši strávit dopoledne v posilovně na sedmadvacáté, než abych se věnoval bujným představám Avery v troskách auta.

Schody do prvního patra jsem vzal po dvou a kochal jsem se přitom tím, jak mě pálí lýtkové svaly.

Klíč se sotva otočil, dveře se pootevřely stěží na štěrbinku a už mi skákal na nohu Dax, moje střapaté štěně, a dožadoval se pozornosti.

Před dvěma týdny jsem zabránil tomu, aby se proměnil v jeden z mnoha fleků na dálnici. Rychle jsme se spřátelili,

Sladke_nic_cz.indd 28 29.03.16 10:03

pokud jsem přehlížel skutečnost, že s oblibou močil na podlahu v kuchyni častěji než opilý vysokoškolák.

„Chceš trochu lo-mien, špunte?“ Hodil jsem sáček na linku a pak jsem vyštrachal ze skříňky dva papírové talíře.

Otevřel jsem sáček a vyndal krabičku s jídlem, které jsem rozdělil rovným dílem, a druhý talíř jsem pak postavil na zem.

Dax nemarnil čas, strčil hnědý nos do talíře a hrnul jídlo na zašlé linoleum.

„Jen si poslož.“ Vstoupil jsem do obývacího pokoje a se zasténáním klesl na dvoumístnou pohovku z druhé ruky.

Uchopil jsem dálkový ovladač a pustil televizi, abych místnost naplnil jakýms takýms hudebním podkresem v naději, že udržím na uzdě obavy, které mě pronásledovaly.

Den co den jsem vídal hrozné věci, rozervané rodiny, předčasně ukrácené životy. Kdybyste se to nenaučili zvládat, dlouho byste v mé branži nevydrželi. Můj způsob, jak se vypořádat se ztrátou a utrpením, spočíval v odblokování a předstírání, že mi to nevadí. Po nějakém čase už mi to opravdu nevadilo. Srdce se mi zatvrdilo dost na to, abych dokázal lhát sám sobě a říkat, že je mi to jedno – a znělo to skoro uvěřitelně. Skoro.

Pustil jsem se do jídla a nechal rozostřit zrak. Lidi v televizi splývali v barevné šmouhy a jejich hlasy začaly splývat s pozadím.

Spolkl jsem velké sousto jídla a myslel přitom na Avery a její pokřivený úšklebek. Vůbec nebyla můj typ, právě naopak, což znamenalo, že na obličeji neměla ani stopu třpytek a oblečení by se jí nemuselo napustit dětským olejíčkem, aby se dalo sloupnout z těla.

Sladke_nic_cz.indd 29 29.03.16 10:03

Dax mě tlapkou škrábal do paže a já do sebe hodil další sousto.

„Už jsi měl," řekl jsem, vstal z pohovky a vydal jsem se do kuchyně.

I když se to těžko přiznávalo, už jsem nesnášel boule a modřiny tak lehce, jako když jsem byl kluk a jezdil na horském kole v drsném terénu. Cítil jsem každičký škrábanec a namoženinu z té srážky. Otevřel jsem ledničku, vytáhl litrovku mléka a odšrouboval uzávěr, abych si z ní loknul.

Uprostřed doušku jsem se otočil a uviděl, jak pes hltá zbytek mého jídla.

„Krucinál, Daxi," bafnul jsem, přišrouboval uzávěr zpátky na láhev a vrátil ji do ledničky.

Při pohledu na hodiny na sporáku jsem zaťal zuby. „Nemám čas dojít si ještě pro něco dalšího, ty debile."

Provinile kňučel, když jsem se k němu blížil, ale nebyl jsem z těch, co vztáhnou ruku na zvíře. Přejel jsem mu dlaní po kudrnaté srsti, pak jsem si stáhnul tričko přes hlavu a hodil je na podlahu.

„Máš štěstí, že jsi roztomilý," křiknul jsem přes rameno. Vstoupil jsem do koupelny a pustil studenou vodu v naději, že mě sprcha probere na další dlouhou službu.

Odkopl jsem tenisky, stáhnul basketbalové šortky a boxerky. Uslyšel jsem, jak mi na kuchyňské lince vyzvání mobil, slabý zvuk Toma Pettyho a The Heartbreakers šveholil soukromý koncert.

Vklouzl jsem za skleněné dveře a polohlasem zaklel, když mi na záda dopadly ledové kapičky vody. „Do prdele." Otočil jsem kohoutkem a zasténal, jak mi po rozbolavělých ramenou stékala teplá vláha. Namydlil jsem se takovou div-

Sladke_nic_cz.indd 30 29.03.16 10:03

nou nafouklou houbovitou věcí, co mi nechala Talia, číšnice od *Splašených býků*.

Už jen to gesto stačilo, abych jí podruhé nezavolal. Bez ohledu na to, jak byla přizpůsobivá, na ulpívání jsem si nepotrpěl.

Ukápnul jsem na houbu modrou pecku tekutého mýdla a třel jsem si jím napjaté břišní svaly, přičemž jsem si zpíval *It's Good to Be King*. Pospíšil jsem si s předpracovní rutinou a vyrazil z bytu jen s patnáctiminutovým zpožděním, hladový, ale s novou energií.

Slunce mě při pěší cestě do práce oslňovalo, když se teď obloha rozjasnila, a teplo bylo skoro odporně. Vytáhl jsem z kapsy mobil, kliknul na ikonku hlasové schránky a poslechl si, jak Lajdák Joe hlasitě řve do mikrofonu.

„Ty si teďka filtruješ hovory, Jéčko? Hele, chlape, vím, že začínáš novej život ve velkoměstě a tak dále, ale nemůžeš jen tak zapomenout na každýho, koho jsi tu nechal. Zavolej mi, chlape." Linka umlkla a můj prst chvilku otálel nad číslicí devět, než jsem na ni kliknul a zprávu vymazal.

Zrychlil jsem krok, strčil telefon zpátky do kapsy a sliboval jsem si, že zavolám Joeovi později, i když jsem věděl, že je to lež.

Minulost musela zůstat minulostí. Nebyl jsem připravený řešit domov. Každopádně zatím ještě ne.

„Ahoj, chlape. Vypadáš děsně," zavolal Quinn. Otevřel dveře sanitky a hodil dovnitř černou tašku.

„Tvoje máma si to nemyslí," odsekl jsem a zakroužil hlavou, abych si uvolnil napětí v šíji.

„To je ujetý, chlape."

„Ujetý je to, co dělala s flaškou od piva."

Sladke_nic_cz.indd 31 29.03.16 10:03

Quinn zavrtěl hlavou a úsměv se mu ještě rozšířil. „Řeknu jí, aby ti už nevařila. Jsi úchylnej sráč." Podal mi plechovku limonády a já ji přijal s vděčným pokývnutím.

„Úchylnej sráč. Tak myslím říkala tomu druhému triku." Střelil po mně varovným pohledem a já pokrčil rameny. „To je součást mého osobního kouzla."

* * *

Když mi končila služba, oči mě řezaly, jako by mi je vypálili železem. Noc byla v porovnání s většinou ostatních relativně klidná, ale to neznamenalo, že byla snadná. Vyřešil jsem oběť dušení a ztracené dítě, pak to trošku nabralo grády a pomáhali jsme muži, který měl tragickou nehodu s cirkulárkou. Flirtování se sestrami na pohotovosti obvykle činilo noc snesitelnou, ale já byl moc vyčerpaný, než abych na ně něco švelholil, jak jsme lítali do nemocnice a z nemocnice.

Spěchal jsem domů a vzal Daxe na procházku, pak jsem vyčerpáním usnul.

Moje dobrovolné kóma trvalo jen pár hodin, než mi začal znovu zvonit telefon. Přijal jsem hovor a přitom jsem si mnul rozespalé oči.

„Ať je to důležité," zaúpěl jsem a převalil se na záda.

„Dvojčata."

Posadil jsem se zpříma, zamžikal a otevřel oči. „Co to kurva meleš, Quinne?"

„Dvojčata, kurva, Joshi. Blondýny s náramnejma kozama. Hoď sebou Na Růžek, brácho. Prý zavolají nějaké kamarádce."

Pohlédl jsem na zářivě rudé číslice na budíku u postele a potlačil zívnutí.

Sladke_nic_cz.indd 32 29.03.16 10:03

„Dlužíš mi pivo," zabručel jsem.

„Pomůžeš mi zpečetit dohodu s těma holkama a dám ti svého prvorozeného."

„Stačí mi to pivo." Ukončil jsem hovor a hodil telefon vedle sebe na postel. „Ať to aspoň stojí za ten čas," mumlal jsem si pro sebe. Vyklouzl jsem z postele a bosky zamířil úzkou chodbou do koupelny. Ani opláchnutí obličeje ledovou vodou mě z vyčerpání moc neprobralo.

Rychle jsem se oblékl a nenamáhal jsem se kontrolou toho, jak vypadám, než jsem vyrazil do chladného nočního vzduchu.

Bar Na Růžku se nalézal přesně v půli cesty mezi mým bytem a Nemocnicí sv. Anny, což bylo ideální pro schůzky s tamními sestrami. Chodil tam nemocniční personál a to bylo ideální pro účely sbližování.

Jelikož byl všední den, byl podnik prakticky prázdný až na pár známých tváří, z nichž jedna mě přiměla k úsměvu. Avery se zatvářila šokovaně, když se její pohled setkal s mým, ale rychle se ke mně prodírala davem.

„Zaplaťpámbu, že jsi tu," řekla a mně se nadmula hruď pýchou nad takovým překvapivým uvítáním.

„Taky tě rád vidím."

„Potřebuju tě." Tenkými, dlouhými prsty mi obemkla zápěstí a táhla mě k baru. Zamířil jsem pohledem ke dveřím do zadní místnosti. Tam bychom si mohli perfektně zablbnout.

„Jejda, Avery. Taky po tobě jedu, ale nenapadlo mě, že jsi taková žhavá," zavtipkoval jsem.

Nepřipadalo jí to vtipné, jen se na mě zamračeně ohlédla přes rameno. „Ne, ty úchyle. Je tu jeden kluk, co mi nechce

Sladke_nic_cz.indd 33 29.03.16 10:03

dát pokoj. Říkala jsem si, že bys mohl pomoct dívce v nesnázích?“ Zvedla jedno obočí a čekala, co odpovím.

„Veď mě. Dám tomu sráči lekci.“ Kývl jsem hlavou a ona mě táhla k baru. Kamarádka na ni mávala s obličejem staženým do nuceného úsměvu a vedle ní stál na šrot opilý Quinn.

„To si snad kurva děláš srandu,“ zamumlal jsem, když jsem stanul před ním. Dvě velice nasrané ženské čekaly, až něco udělám.

„Mám dojem, že Quinna, toho sráče, znáš.“ Avery dramaticky máchla rukou směrem k němu a potlačovala úšklebek.

Odkašlal jsem si a usilovně jsem se snažil vypadat vážně. „Co je, chlape?“

„Kurva dvojčata,“ pronesl příliš nahlas a ukázal na obě ženy. Potlačoval jsem smích, když jsem přeskakoval pohledem od Avery k její kamarádce a zase zpátky. Quinn musel být jako motyka, pokud si myslel, že jsou nějak příbuzné. Kamarádka měla tmavé vlasy, splývající těsně pod ramena, a obrovité kozy. S jejími křivkami kontrastovaly ostré rysy tváře Avery, stejně jako Averyiny pšeničně plavé vlasy a sportovní postava.

Poplácal jsem ho po rameni. „Já myslím, že to dvojčata nejsou, kámo.“

„Ne, ne, ne. Poslouchej,“ huhňal nezřetelně a přitom objal kolem ramen brunetku a namířil jí prstem do obličeje. „Tahle je Bed. Není to *skvělý?*“ Významně zahýbal obočím.

Prudce ho plácla po hrudníku. „Jmenuju se *Deb*, ty debile.“

Quinn se málem skácel a pak si začal třít hrudník, jako by byl obětí násilného útoku.

„Jestli ti to připadá špatný, tak to ještě nic není. Tahleta,“ natáhl paži směrem k Avery, „je přes servery.“

Sladke_nic_cz.indd 34 29.03.16 10:03

„Avery," opravil jsem ho. „Jmenuje se *Avery* a známe ji z práce, vzpomínáš si?" Nedokázal jsem potlačit smích nad jeho vážným výrazem.

„Nemá mě ráda. Věřil bys tomu?"

„Věřil." Popadl jsem Quinna za paži, přehodil jsem si ji přes ramena a táhl jsem ho od Deb. „Tak pojď, kámo. Asi už je nejvyšší čas jít domů."

„Ale já chci zůstat s dvojčaty."

„Řekl bych, že už si tě užily dost," mrkl jsem na Avery a ta se pochvalně usmála.

„Ale dlužím ti pivo," kňoural Quinn.

„Jo, dlužíš. Ale asi bychom měli jít ke mně. Můžeš spát na podlaze, kam čurá Dax." Pomohl jsem Quinnovi hlavními dveřmi z baru a nechal jsem ho opřít o cihlové obložení venku, aby se nalokal čerstvého vzduchu.

„Tady je moc horko." Zatahal se za límec modré polokošile, až se látka napnula. „Asi budu zvracet."

„Můžeš si za to sám." Otočil jsem se, protože za mnou vrzly dveře.

„Nezapomeň ho zavodňovat, a možná ať si sní banán nebo tak něco," pronesla Avery s úsměvem a zastrčila si vlasy za ucho.

„Jo a… díky, že ho bereš tak v pohodě." Zastrčil jsem ruce hluboko do kapes džínů. „Obyčejně takový není." Ohlédl jsem se na Quinna, který byl zlomený v pase a hlasitě naprázdno dávil; tričko leželo vedle něj na zemi.

„To tedy doufám. Jeho matka by byla hodně zklamaná."

„On vám vyprávěl o své matce?"

„Málem nás uplácel jejím domácím koláčem, abychom se s ním vyspaly." Zakryla si dlaní ústa, jak se pracně snažila potlačit smích. „Byla to zajímavá strategie."

Sladke_nic_cz.indd 35 29.03.16 10:03

„Dám mu zítra vědět, jaký dojem na vás jeho balicí technika udělala. Nebo ještě líp, dám to vědět jeho mámě.“ Mrknul jsem na ni a ona sklopila oči někam mezi nás.

Konverzace vázla, jak jsem se snažil vymyslet něco, co bych jí řekl, na pozadí zvuků, jež vydával Quinn ve snaze vyprázdnit si žaludek. Na světě nebyla věta, která by v téhle situaci mohla fungovat.

„Měl bych ho odtáhnout domů,“ promnul jsem si dlaní zátylek a rozhodl jsem se, že zítra udělám Quinnovi ze života peklo.

„Ještě jednou díky.“ Avery otevřela dveře baru a vklouzla dovnitř za kamarádkou.

„Dělej.“ Pomohl jsem Quinnovi postavit se zpříma, přehodil jsem si jeho tričko přes rameno a vedl jsem ho potemnělou ulicí ke svému bytu.

Noc bude dlouhá.

Sladke_nic_cz.indd 36 29.03.16 10:03

KAPITOLA 3

Avery

„Tak aby bylo jasno," Deb stála u své skříňky, oděná jen vršky chirurgického úboru a pruhovanými ponožkami neónových barev. „On tě vytáhne z hořícího auta…"

„Nehořelo," odsekla jsem.

„…a zavolal svoje kámoše se sanitkou, aby tě odvezli do bezpečí, patrně ti podpírá hlavu tím svým krásným, namakaným ramenem, přičemž čuchá ke tvým bombarďákům…"

Pobouřeně jsem zavrtěla hlavou. „V kterém bodě téhle historky se objevily moje spoďáry?"

Zadívala se na mě s prázdným výrazem. „Je tady přece řeč o Záchranáři McSpoďárovi, ne? Patrně ti je sundal, aby z nich vyrobil škrtidlo jako sexy MacGyver."

Vydechla jsem. „McSpoďár je příšerná, děsná přezdívka."

„Když jsem s tím přišla poprvé, smála ses. Teď jsi v defenzivě. To je zlé." Vložila tenisku potřísněnou výkaly do plastového sáčku, nahoře ho zavázala a hodila do skříňky s hlasitým *žuch*.

Sladke_nic_cz.indd 37 29.03.16 10:03

„Vyhodíš to, viď?“ zeptala jsem se a třela jsem si přitom spánky, abych zaplašila začínající bolest hlavy.

„Vyhazovat boty?“ zděsila se nad mým návrhem.

Otočila se, vstoupila do maličké koupelny naproti skříňkám a drhla si ruce, až byly celé rudé. Pak Deb vytrhla ze zásobníku papírový ručník, zavřela kohoutek a spotřebovala několik ručníků na osoušení rukou, načež mokrý papír vyhodila. Natáhla se dozadu, aby si sepnula tmavé vlasy do mrňavého culíku v týle. „Musela ses praštit do hlavy víc, než mi připadalo.“

S úsměvem jsem sledovala, jak si Deb obléká čisté chirurgické kalhoty a pak vjíždí nohama do crocsů. „Aspoň ji nech v pytlíku, dokud nebudeš vědět, jestli tvůj pacient nemá pozitivní testy na…“

„Chlór zabíjí všechno,“ prohlásila. „Kdybych chytla klostridium, aspoň bych shodila těch pětadvacet kilo, co se snažím zhubnout už od osmdesátek.“

„V osmdesátkách ses narodila.“

„Matka měla těhotenský diabetes. Byla jsem cvalík.“ Zavřela skříňku, zacvakla visací zámek s číselnou kombinací a otočila ciferníkem.

„Radši otoč ještě jednou,“ doporučila jsem jí. „Ať ti nikdo nesebere tu posranou botu.“

„Nechci, aby mi ty vychrtlý bestie z radiologie ukradly moučník.“

Andrea z rentgenu se po nás ohlédla.

„Přesně tak,“ vyvalila Deb oči. Namířila na ni prstem. „Zrovna tebe vídám, jak zíráš na můj čokoládovo-vanilkový superpudink.“

Andrea vyšla ze dveří, najednou měla naspěch.

Sladke_nic_cz.indd 38 29.03.16 10:03

„Ježíšmarjá, Deb. Zase budeš slavná."

„Moje posraná bota by ti dneska v noci mohla skončit pod polštářem. Mám klíč od tvého bytu. Hele," ukázala mi na hlavu. „Tohle dneska děláš pořád. Co je?"

Spustila jsem prsty od spánku. „Jen mě začíná bolet hlava. To nic. Něco si vezmu, až přijdu domů. Dělej, už máme odpíchnuto. Už tak si připadám blbě, žes přišla, když máš volno. Padáme odtud, než přivezou nějakou rychlovku."

Následovala mě ze šatny na chodbu. Zamávala jsem noční směně a zarazila jsem se, když mě doktor Rosenberg gestem vyzval, abych počkala.

„Za A… teď tě požádá o ruku," zašeptala Deb, jak se k nám blížil.

„Sklapni," procedila jsem mezi zuby.

„Za B… řekne, že se mu líbí tvoje kozy v tom chirurgickém úboru, samá romantika a tak dále, kecy, kecy."

„Praštím tě do frndy," zasyčela jsem, právě když se doktor ocitl u nás.

„Odcházíte, dámy?" zeptal se doktor Rosenberg.

„Za C…" začala Deb.

„Za cé?" opakoval doktor Rosenberg a zamrkal svými fantasticky dlouhými řasami. Obočí se mu svraštilo, až mezi ním vznikla dvojitá vráska.

„C. difficile, klostridium," vyhrkla jsem. „Zajímalo ji, jestli ten poslední pacient neměl pozitivní test na C. difficile."

„Aha. No, ani nepotřebuju znát výsledky, abych poznal, že budou negativní. Klostridium má takový specifický zápach a…"

„Divné postelové řeči," zamumlala Deb.

„Prosím?" zeptal se doktor Rosenberg.

Sladke_nic_cz.indd 39 29.03.16 10:03

Řekla jsem to první, co mě napadlo. „Říkala, že půjdeme pěšky. K jejímu autu. Sveze mě domů. Potřeboval jste něco, než odejdeme, doktore?“

„Ano, pravda. Vy teď nemáte vůz. Doufám, že jste pojištěná.“

Deb znovu otevřela ústa, ale já ji prudce dloubla loktem do žeber.

Vyjekla, třela si bok a mračila se na mě.

Doktor Rosenberg sledoval náš dialog dost zvědavě, ale pokračoval. „Mně trvala cesta dvakrát déle kvůli stavbě na severní I-94. Jestli jedete tím směrem, asi byste měly zvolit jinou trasu.“

Deb se uchechtla. „Vy bydlíte v Alapocusu, viďte, doktore?“

Přívětivě se usmál. „Ano.“ Rozpačitě sklopil oči. „Nevěděl jsem, že je to obecně známo.“

„Jo… vždyť jsme diplomované sestry, ty vědí všechno,“ řekla. „Jedeme po I-76 na západ do chudinské čtvrti, ale provoz je plynulý, takže to nevadí.“

„No,“ opáčil doktor Rosenberg pobaveně. „Tak si užijte pěkný večer. Dobrou noc, Avery.“

Kývla jsem. „Dobrou noc, doktore.“ Otočila jsem se na patě a ztuhla, když se do mě Deb zavěsila. „Nenávidím tě. Nenávidím tě. Nenávidím tě, nenávidím tě…“ skandovala jsem celou cestu chodbou.

„Bude na tebe myslet, až se bude dneska večer koupat v šampaňském, takže na mě nesmíš být moc naštvaná,“ chechtala se.

„Ne, nebude. Bude myslet na manželské věci, protože je ženatý, a ty jsi debil, když si takhle vymýšlíš.“

Sladke_nic_cz.indd 40 29.03.16 10:03

„Nevymýšlím si. Tahám za provázky tvého života jako loutkář, protože mě to baví."

„Pravdomluvnost mám na tobě nejradši, ale taky ve mně budí chuť zmáčknout ti krk rukama, až ti polezou oči z důlků. Jen trochu. Ne moc."

Sevřela mou paži pevněji. „Ou. Tyhle naše řečičky miluju."

Zpoza rohu se vyřítila modrá šmouha a málem mě srazila na podlahu. Horká tekutina mi okamžitě promočila chirurgický úbor a vyšplíchla mi na krk a na paže. Rozpřáhla jsem v šoku ruce.

„Kristepane!" Josh třímal skoro prázdný polystyrénový kelímek s kávou. „Dojdu pro studenou vodu. Popálilo tě to?"

„Ano, vařící kafe pálí, pane Mysliteli." Cítila jsem, jak mi tmavá tekutina stéká po krku.

Zvedl bradu a zavětřil, pak zkřivil obličej odporem. „Co to smrdí?"

„Hned jsem zpátky," vyřítila se Deb chodbou k neoznačeným dveřím. Zavrtěla jsem hlavou a snažila se nesmát při pomyšlení na její pokálenou botu.

Josh se jen letmo podíval na skvrnu na vlastním tričku a kapsáčích, pak se rozhlédl a zoufale se snažil najít něco, čím by mi setřel kávu z oblečení. Pálení už ustupovalo – nemocniční káva byla jen zřídkakdy tak horká, aby někoho opařila. Pustil se do toho rukama, nemotorně mi přejížděl prsty po břiše, pažích a prsou. Bylo to trapnější, než když mě v deváté třídě ohmatával Bobby Lawson.

Pokusila jsem se otočit, abych tomu improvizovanému poplácávání uhnula. „To je dobrý, vážně, já…"

„Tohle kafe bylo určené pro tebe… i když ne zrovna takhle," odtušil Josh a ignoroval mé pokusy zarazit ho. Pal-

Sladke_nic_cz.indd 41 29.03.16 10:03

cem mi jemně přejel po mokré bradě a zadíval se mi přitom do očí. Nešťastně vzdychl.

„C-co? Já, hm…“ Polkla jsem. „Nejspíš je to moje vina?“ pořád jsem se snažila, aby to znělo drsně, i když jsem byla úplně uchvácená. Doktor Rosenberg na mě sice působil, ale nikdy se na mě nedíval tak jako v té chvíli Josh. Byla to kombinace úžasu, nedočkavosti a lítosti. Takhle zblízka mi bylo úplně jasné, proč všechny sestry v jeho přítomnosti roztávaly.

O krok couvl. „Kafe.“ Zvedl kelímek. „Viděl jsem tě prve, když jsem přišel, tak mě napadlo, že ti ho přinesu. Nevěděl jsem, jak dlouhou máš směnu, tak…“

Zvedl se mi jeden koutek úst. „To od tebe bylo hodně ne McSpoďárovské, Joshi.“

Nakrčil nos a maličko naklonil hlavu ke straně jako nechápavé štěně. „Ha?“

„Hm… pozorné. Chtěla jsem říct, že to bylo velice pozorné.“ Vzala jsem mu z ruky skoro prázdný kelímek. Vychladlé kapky kávy na vnější straně polystyrénu mi zvlhčily dlaň, což odpovídalo zbytku mého exteriéru. „Vlastně už mám po práci.“

„Tumáš!“ Deb mi přitiskla na šíji studený ručník. „Přinesla jsem z údržby mokré a suché ručníky a taky Dermoplast ve spreji. Popálil tě?“

Zavrtěla jsem hlavou a nepřestávala jsem se usmívat na Joshe. „Zatím ne.“

Nechal mě projít a zakymácel se. Ohlédla jsem se a uviděla, jak se šklebí do země. Byla to zábavná hra, kterou už určitě mockrát hrál, ale ne se mnou.

Táhla jsem Deb pryč, a ačkoliv byla celá zmatená, následovala mě.

Sladke_nic_cz.indd 42 29.03.16 10:03

Ohlédla se na Joshe a pak na mě. Znechuceně se zamračila. „Fuj, Avery, vážně? Zrovna teď jsi byla celá nervózní a vykulená z doktora Růži."

„Já jsem nezadanější než Růženka," zavolal Josh. „A patrně i v jiných oblastech můžu nabídnout víc."

Zachechtala jsem se až moc nahlas. Taková legrace to zas nebyla. Měl humor dvanáctiletého puberťáka, ale já byla rozflirtovaná na plné pecky. Už dřív jsem Joshe Averyho vídala na pohotovosti. Byl na oddělení hodně nový a doslechla jsem se, že je nový i ve městě, ale tenkrát to byl jen McSpoďár. Teď to byl *Ten kluk, co mě vytáhl z vraku auta*. To něco znamenalo. Teď mezi námi existovalo jedinečné spojení. Chtěla jsem, aby mě zachránil znovu. Jen jsem si nebyla jistá, před čím. Třeba před třináctiměsíčním obdobím sucha?

„Můžu!" zařval. „A pořád mi dlužíš večer s whisky a seznamy věcí, co nenávidíme!"

Otočila jsem se a zatlačila zadkem do vchodových dveří. „Bez kafe?"

Josh rozpřáhl ruce. „Kafe můžu přinést, sluníčko. Přinesu ti, co chceš."

„Vzdej to, Joshi," řekla jsem. „Nejsem tvůj typ."

„Přesně tak," vztyčil se, plně spokojený sám se sebou. Úplný opak toho rozčileného, nervózního trouby, jímž byl ještě před deseti minutami. Jeho náhle projevené sebevědomí způsobilo, že moje sebejistota zakolísala.

Zarazila jsem se a pak jsem se prodrala ven, do vlhkého dusna letní noci. Chirurgický úbor jsem měla promáčený, a i když venku bylo nejmíň pětatřicet stupňů, naskočila mi husí kůže. Stáhla jsem si vlasy do nepořádného drdolu a čekala, zatímco Deb pátrala ve své obrovské kabelce po klíčích.

Sladke_nic_cz.indd 43 29.03.16 10:03

„Vím, co si myslíš," čekala jsem u dveří na straně spolujezdce její červené Kia Rio. Měla ji teprve rok, ale už byla zezadu naražená. Zadní nárazník visel na jedné straně trošku dolů a blatník byl ještě pohmožděný od výměny nátěrů s bílým buickem, co nezastavil včas.

„Dáš to někdy opravit?" zeptala jsem se.

Deb ke mně vzhlédla a spolu s mandlovýma očima zvedla i obočí. „Chceš se bavit o tom, jak momentálně vypadá tvůj prius?"

„Touché. Pokračuj," rozhlédla jsem se po parkovišti. Uslyšela jsem cinknutí a pak se dveře naráz odemkly.

Usedly jsme spolu do maličkých prostor jejího autíčka. Deb strčila klíček do zapalování, ale než nastartovala, zarazila se.

„Ještě jsem ti to neřekla, ale jsem ráda, že jsi v pořádku. Vyděsilas mě na smrt."

Usmála jsem se, dojata pro ni netypickou chvilkou něhy.

„Chci říct… kdo by za mě bral směny?" zeptala se. Úsměv mě opustil. „Kdo by mi nosil zmrzlinu, když je mi blbě? Kdo by si se mnou dělal legraci z Michaelsové?"

„Jsi bestie," řekla jsem.

„Jo, ale koupím ti karton piv, abychom oslavily tvoje zmrtvýchvstání a tvé čerstvé poblouznění McSpoďárem."

„Musíš mu tak přestat říkat," namítla jsem.

Vycouvala z parkovacího místa a zamířila k vozovce. „Jo… ale nechce se mi."

Sladke_nic_cz.indd 44 29.03.16 10:03

KAPITOLA 4

Josh

Služba mi podráždila rozbolavělé svaly víc, než se mi chtělo přiznat, ale místo abych si jel domů odpočinout, přistihl jsem se, jak vstupuju na pohotovost Nemocnice sv. Anny. I když každý krok bolel, stálo to za to, abych viděl Avery. Ona zjevně netrpěla vůbec. Po pravdě řečeno, naše srážka byla bod zvratu, který ani jeden z nás nepředvídal.

Ještě nikdy jsem se kvůli žádné holce tak nenadřel, a když jsem přistál zrakem na Quinnovi, který dosud vyspával kocovinu na mé pohovce, pochopil jsem, že za to zčásti může on. Ta srandička, co předvedl v baru, na ni neudělala valný dojem.

Popadl jsem ho za kotník a táhl, dokud s žuchnutím nepřistál na podlaze.

„Kurva! Za co to bylo?" vyptával se a zíral na mě nepatrně pootevřeným pravým okem.

„Je čas vstávat. Mejdan skončil."

Zasténal, zvedl se na všechny čtyři a pak se nejistě postavil. „Je mi, jako by mě přejelo auto."

Sladke_nic_cz.indd 45 29.03.16 10:03

„To je legrace. Víš, do koho tady *fakt* narazilo auto?“ Ukázal jsem si prstem na hrudník a lekl jsem se, jak i takový malý pohyb dokáže způsobit tak neuvěřitelnou bolest. Nebyl jsem žádný drobek, většinu volného času jsem trávil v posilovně. V sedmé třídě jsem při rvačce po vyučování pochopil, že trénování s činkami je zdravější způsob, jak si ventilovat frustraci, než vyvolávat potyčky a skončit v polepšovně. „Do tohohle chlápka. A přesto se mi podařilo neožrat se do bezvědomí, neudělat si ostudu a neprospat celý den.“

„Možná se jen musíš víc snažit.“ Quinn se na půl pusy usmál, bosky se odebral do kuchyně a otevřel ledničku. „Fakt musíš nakoupit, chlape. Takhle se s návštěvou nezachází.“

„Nejsi návštěva, a kdybych bydlel ve sklepě u mámy, měl bych taky plnou lednici.“

„Bydlím v jejím činžáku, ne ve sklepě. To je něco úplně jiného.“

„Pere ti spodky?“

„To je irelevantní.“

„Jo, jasně. Zajdeme k Tootii na vajíčka, až se převléknu.“

„Platíš ty?“

Zaťal jsem zuby a hodil jsem tričko polité kávou do koše se špinavým prádlem. „Prostě vstávej.“

„Tak jo, tak jo. Ježíšmarjá, ty jsi dneska vzteklej,“ natahoval si Quinn džíny.

„Prostě,“ vzdychl jsem, „se snaž neříkat dneska nikomu s kozama žádné blbosti.“

„Aha. Ty jsi ještě nasranej kvůli Jacobsový.“

Vyrval jsem pásek z poutek, přeložil ho napůl a zamračil jsem se na něj.

Sladke_nic_cz.indd 46 29.03.16 10:03

Zvedl ruce. „Tak jo. Máš pravdu. Podělal jsem to. Už jsem dlouho s nikým nebyl a byl jsem nervózní, tak jsem se možná zkusil moc napít tekuté kuráže."

„Jsem si celkem jistý, že ses místo toho napil tekutého zhovadění."

„Tak zlé to nebylo."

„Představils mi Jacobsovou jako *ajťačku* a pak jsi všechno poblil suši a rozinkami."

Quinn se rozhlédl ve snaze vzpomenout si. „Kruci."

„Jo." Vybavil se mi výraz její tváře, když ode mě v nemocnici odcházela. Měla navrch a věděla o tom. „Oblékej se."

* * *

Zkonzumoval jsem tolik jídla, že by to stačilo pro menší vesnici, a jediné, po čem jsem toužil, byl spánek. Místo návratu do mého bytu použil Quinn mámin jablkový koláč jako mírovou obětinu. Šli jsme pěšky k němu a pak jsme pomohli jeho matce nastěhovat zařízení ložnice, které sehnala v bazaru, do druhého patra jejího činžáku.

„Víš jistě, že jsi v pořádku, chlape?" Quinn se opíral zadkem o matčinu kuchyňskou linku a ládoval se tlustým kusem koláče.

„Přežiju."

Zavrtěl hlavou, ale dál nenaléhal. Nepotřeboval jsem, aby mi někdo koukal přes rameno, a Quinn to chápal. Přes svoje časté úlety byl dobrý.

„Máte na dnešek večer nějaké plány, kluci?" zeptala se Quinnova matka, když mu podávala ubrousek a sklenici mléka. Zavrtěl jsem hlavou a snažil jsem se nesmát tomu, jak se

Sladke_nic_cz.indd 47 29.03.16 10:03

z něj v přítomnosti matky, italské stíhačky, stávalo bezmocné dítě.

„Musím něco udělat." Zamířil jsem ke dveřím a zamával. „Díky za koláč, paní Ciprianiová."

Quinn kývl na pozdrav a dál se ládoval.

Už jsem jel prakticky na doraz, když jsem vyklouzl ze starého cihlového bytového domu a vydal se do Tit For Tat, malého tetovacího salonu, který jsem vídal den co den cestou do práce. Doufal jsem kdysi, že dlouho žádný takový podnik neuvidím zevnitř, ale už se z toho stal pověrčivý rituál. Otevřel jsem dveře a nad hlavou mi zacinkal zvonek. Muž s čírem, který měl na sobě víc inkoustu než noviny, ke mně vzhlédl skrz hipsterské brýle v tmavých obroučkách.

„Zrovna tady končím, chlape. Koukni zatím po zdech. Za vteřinku to bude." Otřel ručníkem paži ženy, kterou tetoval, a rozmazal inkoustovou skvrnku po mléčně bílé kůži.

Kývl jsem a rozhlédl se po kresbách zavěšených na stěnách. Byla tam spousta tradičních kousků a několik tetování ve stylu new age, která vypadala jako obrazy pro nějakou galerii. Ale já o žádnou fantazii nestál. Moje tetování bylo spíš skórovací tabule; góly, které jsem dal smrti.

S rukama hluboko v kapsách džínů jsem bloumal halou a vyhýbal se očima ňadru ženy, které teď bylo jasně vidět, protože ukazovala jednomu ze zaměstnanců kroužek v bradavce, u nějž měla obavu, že se podebral.

Registrační pokladna se zabouchla a tatér na mě zavolal. „Promiň to čekání." Otočil jsem se a přistoupil k pultu. Byl ze skla a uvnitř byly vystavené různé piercingy a morbidní ozdoby. „Máš nějakou představu, co hledáš?"

Sladke_nic_cz.indd 48 29.03.16 10:03

„Beze všeho.“ Sáhl jsem si za hlavu, popadl okraj bavlněného trička a stáhl jsem ho ze sebe. Na hruď se mi svezl řetízek z kuliček, na kterém byla zavěšená jediná drobná mince. Přejel jsem si prsty nalevo po žebrech, po devíti tygřích pruzích, co mi tam protínaly pokožku. „Vysloužil jsem si další proužek.“

Muž vystoupil zpoza pultu a sklonil se, aby si práci důkladněji prohlédl; pak se znovu vztyčil. Byl mnohem hubenější než já, ale o pěkných pár centimetrů vyšší než mých metr osmdesát.

„Doufám, že nepočítáš mrtvoly. Většině kluků stačí jen slza nebo pár teček.“

Zasmál jsem se, když ukázal hlavou směrem ke svému pracovišti. „Ne, jenom se párkrát dostala smrt moc blízko.“

„Myslel jsem, že kočky mají jen devět životů. Pokoušíš štěstí. Posaď se a povídej.“

Klesl jsem na černé čalouněné sedadlo, které mi připomínalo zubařské křeslo, a popsal jsem okamžiky před srážkou. V porovnání s některými dalšími událostmi, co mě potkaly, to byl slabý čajíček, ale tentokrát jsme z toho všichni vyšli relativně bez šrámů, a já tudíž čekal, kdy dopadne další rána. Otřásl jsem se při pomyšlení, že Avery málem přišla o život přímo před mýma očima. Jako by nestačily ty pekelné vzpomínky na sestru, co se mi přehrávaly jako ve filmové smyčce, teď mě bude trýznit ještě i to, jak měla Avery namále. Od dětství jako bych byl magnet na všechno špatné. Zaplavoval mne pocit viny při pomyšlení, jak ode mě bylo sobecké pokračovat v pronásledování Avery i s vědomím této pravdy.

První proužek jsem si vysloužil už v sedmi letech, ačkoliv na těle se mi objevil až o léta později. Poprvé se projevilo mé prokletí, když připravilo o život člověka, který byl pro mě

Sladke_nic_cz.indd 49 29.03.16 10:03

ze všech nejdůležitější, a zformovalo mě do té beztvaré změti bez cíle, jakou jsem byl teď.

„Můžu vzít Kaylu na ryby?“ zeptal jsem se mámy. Dokončovala těsto na sestřin narozeninový dort. Byly jí tři roky a na oslavu se měla sejít půlka naší rodiny z celého okresu Liberty.

„Kaylo?“ křikla máma. Hřbetem ruky si otřela čelo a nechala na něm moučně bílou šmouhu.

Sestřička se přibatolila po schodech dolů ze svého pokoje, v pěstičce svírala žlutého medvídka Olivera.

„Dort?“

„Ještě ne, zlatíčko. Běž si hrát ven s bráškou. Dám vám vědět, až to bude hotové. Joshi, koukej na ni dát pozor.“ Matčin pevný pohled se setkal s mým. Kývl jsem, popadl Kaylu za volnou ruku a táhl ji k zadním dveřím. Nemuselo se mi připomínat, abych sestřičku hlídal.

Vyklouzli jsme na zahradu a rozběhli se tryskem k malému přístavišti na okraji našeho pozemku na georgijském venkově.

Kayla se zastavila se špičkami tenisek na první plaňce.

„No tak, Kaylo. Už jsi velká holka. Musím tě naučit chytat ryby. Táta nemá čas, tak je to na mně.“ Popadl jsem dva klacky, na kterých jsem pracoval celý den. Na koncích měly uvázaný kus starého rybářského vlasce a plastovou návnadu. Jeden jsem podal sestře, která se rozzářila od ucha k uchu.

„Tak pojď.“ Otočil jsem se a vykročil ke konci přístavního můstku, přičemž nedaleko za mnou znělo ťapání jejích nožek.

Sedli jsme si na okraj, nohy spuštěné nad vodu, a nasávali jsme horké jižanské slunce. Nic jsme nechytili, protože jsem věděl, jak by máma vyváděla, kdybych vzal tátovi háčky, ale to Kayla netušila. Stejně se bavila.

„Mám hlad,“ našpulila Kayla pusu. Teplý vánek jí shodil tmavé, po ramena dlouhé kadeře přes obličej.

Ohlédl jsem se k domu, stojícímu hned za stromy. Nebylo to moc daleko. Mohla klidně zůstat sedět sama na přístavním můstku těch pár mi-

Sladke_nic_cz.indd 50 29.03.16 10:03